

ת"פ 1290/01/18 - מדינת ישראל נגד דניאל בן דוד

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 1290-01-18 מדינת ישראל נ' בן דוד ואח'
תיק חיצוני: 8277/2017
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא ארז נוריאלי
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב דניאל בן דוד

החלטה

רקע והליכים קודמים

1. ביום 06.03.19, הורשע המשיב, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 1290-01-18 בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו- (2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. בהכרעת דין משלימה מיום 02.03.21, הורשע המשיב על פי הודאתו בכתב אישום נוסף בת"פ 36660-11-18 בעבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. ביום 16.03.21 ניתן גזר דין, על ידי כב' השופט עמית מיכלס, במסגרתו הושת על המשיב עונש מאסר בן 9 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית.
4. ביום 20.10.21 נערכה "שיחת בירור" למשיב וזאת בגין היעדרות והתייצבות בלתי רציפה לרצוי העונש.
5. ביום 21.11.21 נפצע המשיב במהלך עבודות השירות. ועדת רפואית שהתקיימה בעניינו ביום 07.12.21 קבעה כי כשיר להמשיך ריצוי העונש בעבודות שירות.
6. חרף החלטת הוועדה הרפואית בין התאריכים 21.11.21-08.05.21 לא התייצב המשיב להמשך ביצוע עבודות השירות ומשכך הוזמן לשימוע בפני הממונה על עבודות השירות וזאת לצורך בחינת האפשרות להפסקה מנהלית של עבודות השירות.
7. ביום 12.12.21 הוגש כתב אישום נוסף, בת"פ 23613-12-21 (להלן: "**כתב האישום הנוסף**"). העבירות בוצעו לכאורה במהלך ריצוי עבודות השירות.

8. ביום 08.05.22 הוגשה הודעת הבהרה מטעם הממונה על עבודות השירות לפיה החליט להפסיק את הליך השימוע המנהלי ולפנות בבקשה להחלטה שיפוטית נוכח כתב האישום הנוסף שהוגש נגד המשיב ועל בסיס אי התייצבות המשיב להמשך ריצוי עונשו בעבודות שירות.

9. ביום 13.07.22 קיימתי דיון במעמד הצדדים. הוריתי כי הצדדים יסיפו ויעלו טיעוניהם בנושא בכתב.

10. ביום 23.08.22 ניתנה החלטתי. על החלטה זו, הגיש המשיב ערעור לבית משפט מחוזי מרכז.

11. בית משפט מחוזי מרכז קבע בעפ"ג 19735-09-22, כי הדיון יוחזר למותב זה לשם שמיעת טיעוני הצדדים, קבלת מסמכים ומתן החלטה באם יש לשנות מהחלטה מיום 23.08.22.

טענות הצדדים

12. בפתח הדיון שנקבע לפני ליום 25.01.23, הציגו ב"כ הצדדים הסכמה לפיה המשיב ירצה עונש מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. עם זאת, חלוקים הם בשאלת אורך תקופת המאסר בפועל ובסוגיית ניכוי ימי מחלתו של המשיב.

13. ב"כ המבקשת עתרה להורות כי על המשיב לרצות עונש מאסר בפועל כפי עתירת הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"). דהיינו, לתקופה של 183 ימים, בניכוי ימי מעצרו של המשיב.

14. ב"כ המשיב טענה כי מניין הימים כפי שהציג הממונה בחוות דעתו שגויה. בהתאם לדיון ולפסיקת בית המשפט העליון, על המשיב לרצות 166 ימי מאסר בפועל, ולא 183 כפי הנטען.

15. עוד עתרה ב"כ המשיב כי מתקופת המאסר בפועל ינוכו 18 ימים בהם שהה המשיב בחופשת מחלה (21.11.21-07.12.21). לטענתה, אין מחלוקת על כך שהמשיב לא היה כשיר לבצע עבודות שירות בימים אלו ויש להתחשב בעובדה כי שהה בחופשת מחלה בשל תאונת עבודה שהתרחשה בעת ביצוע עבודות השירות ובמקום עבודות השירות.

דיון והכרעה

חישוב תקופת המאסר בפועל

16. חישוב תקופת מאסר בפועל של עובד שירות מעוגן בתקנה 14(א) לתקנות העונשין (נשיאת מאסר בעבודות שירות), תשע"ב-2011 (להלן: "תקנות העונשין"):

"14(א) ימי המאסר לריצוי בבית הסוהר למי שהופסקה עבודתו בעבודת שירות ונקבע כי

ירצה את יתרת עונשו במאסר בבית סוהר, יחושבו בהתאם לתקופה ולמועד המאסר שנקבע בגזר הדין, בהפחתת מספר ימי עבודת השירות שבוצעו בפועל מתוך התקופה שנקבעה לריצוי בגזר הדין, לרבות ימי היעדרות בשל תאונה בעבודה וימי שבתון ומנוחה בתקופת ריצוי עבודת השירות".

17. סוגיית חישוב יתרת המאסר נדונה בפסיקת בית המשפט העליון במסגרת רע"ב 4024/12 **מדינת ישראל נ' נתנאל איטח** (16.06.2013) (להלן: "**הלכת איטח**"). נקבע כי יש לחשב את יתרת המאסר בהתאם ל"שיטת הציפוף" המפורטת בנוהל 03-1002 של שירות בתי הסוהר העוסק באופן חישוב תקופת מאסר של עובד שירות (להלן: "**הנוהל**") כך שמצופים את סך כל ימי העבודה בהם עבד עובד השירות בתקופות שונות לכדי רצף ומזכים את עובד השירות בימי שבתון ומנוחה בהתאם למספר הימים שעבד לכאורה ברצף.

18. לאחר הדיון, התבקשה הבהרה בכתב מטעם הממונה על עבודות השירות. הממונה הגיש לבית המשפט הבהרה לפיה, הושת על המשיב עונש של 9 חודשי עבודות שירות, שהם 192 ימי עבודה, שהם 276 ימי מאסר בפועל. המשיב התייצב ל- 74 ימי עבודות שירות, אך לא השלים את כל הימים במלואם ולכן, לחובתו 9 ימים שעליו להשלים. בסך הכל, נותר למשיב לרצות 127 ימי עבודה, שהם 184 ימי מאסר בפועל.

19. ב"כ המשיב טענה אף היא כי יש לחשב את יתרת הימים שנותרה למשיב לריצוי בפועל, בהתאם להלכת איטח וכי חישוב זה מוביל למסקנה כי על המשיב לרצות 166 ימי מאסר בפועל.

20. בחנתי את התקופה בפועל. בהתאם לשיטת הציפוף, בתקופת זמן של 74 ימים שריצה המשיב בעבודות שירות, נמנים 35 ימי חג ומנוחה אשר יש לזכות את המשיב עליהם בהמרה ליתרת ריצוי עונשו במאסר בפועל. על כן, למעשה, המשיב ריצה 109 ימים (74+35). לאחר הפחתת 109 ימים מ- 276 ימי מאסר בפועל, נותרו 167 ימים לריצוי מאסר בפועל. על יתרת ימים זו, יש להוסיף 9 ימי השלמה שנזקפו לחובתו של המשיב בשל היעדרות חלקית מתוך 74 ימי עבודות השירות שביצע (9+167), כך שסך הכל, על המשיב לרצות 176 ימי מאסר בפועל.

שאלת ניכוי ימי מחלה

21. ב"כ המשיב עתרה להכיר ב- 18 ימי מחלה בהם שהה המשיב, החל מיום 21.11.21, המועד בו התרחשה תאונת העבודה ועד ליום 07.12.21, במניין ימי עבודות השירות.

22. בהוראת סעיף 51ז(ד) לחוק העונשין נקבע כי "**תקופת הפסקת עבודת שירות וימי היעדרותו של עובד שירות לפי סעיף זה, לא יבואו במנין ימי עבודת השירות, למעט היעדרות מסיבות רפואיות בשל תאונת עבודה שאירעה במסגרת עבודת השירות ובמקום עבודת השירות**".

23. תקנה 14(א) לתקנות העונשין והנוהל קובעים כי ימי היעדרות מאושרים אינם מופחתים ממניין ימי הריצוי, זאת

פרט להיעדרות עקב תאונת עבודה שאושרה וימי שבתון ומנוחה בתקופת ריצוי עבודת השירות.

24. אין חולק כי המשיב אכן נעדר מעבודות השירות בשל תאונת עבודה שהתרחשה בעת שביצע עבודות שירות ובמקום עבודות השירות.

25. תקנה 7 לתקנות העונשין קובעת כדלקמן:

- "(א) אירעה לעובד שירות תאונה במקום עבודת השירות, ידווחו עובד השירות והמעסיק על האירוע למפקח; דיווח עובד השירות יעשה באופן מיידי לאחר התרחשות התאונה.
- (ב) עובד השירות יצהיר על פרטי התאונה ועל היעדרותו עקב התאונה לפי טופס 12 שבתוספת.
- (ג) ימי היעדרות מסיבות רפואיות ייחשבו במניין ימי עבודת השירות שבהם היה אמור עובד השירות לעבוד, בהתקיים התנאים שלהלן:
- (1) התאונה אירעה לעובד השירות במקום עבודת השירות, בזמן ביצוע עבודת השירות ובמסגרתה, דווחה למפקח כאמור בסעיף קטן (א), וניתנה לגביה הצהרה לפי סעיף קטן (ב);
- (2) עובד השירות אושפז בבית חולים בשל תאונת העבודה או המציא אישור רפואי לפי טופס 13 שבתוספת על כך שניידותו נפגעה ושאינו ביכולתו להגיע למקום עבודת השירות, או שנבדק על ידי רופא שירות בתי הסוהר ונקבע כי אינו יכול לבצע את המוטל עליו במקום עבודת השירות או במקום עבודת שירות חלופי, שהממונה רשאי לשלוח אותו אליו בהתאם להוראות תקנה 11; עובד השירות ימציא את האישורים האמורים לא יאחר משבעה ימים מיום תחילת היעדרותו, אלא אם כן מצבו הרפואי אינו מאפשר זאת".

26. לטענת הממונה, 18 ימי המחלה הוכרו כימי היעדרות באישור. אולם, לא הוכרו כימי היעדרות אשר באים במניין ימי עבודות השירות, שכן המשיב לא אושפז בעקבות התאונה ולא נפגעה ניידותו, בהתאם לתנאי תקנה 7 לתקנות העונשין.

27. דעתי בעניין זה אינה כדעת הממונה וזאת, בין היתר, על בסיס החלטת הועדה הרפואית בעניינו. אני סבור כי פרשנות תקנה 7 לתקנות העונשין, בעניינינו, היא אחרת. עינתי עיון רב בהוראות החוק וכן, במסמכים שהוגשו לבית המשפט על ידי הממונה ועל ידי ב"כ הצדדים, לרבות מסמכים רפואיים. משהוכרו 18 ימי מחלה של המשיב כימי היעדרות באישור, על בסיס חוות דעת רפואית שניתנה למשיב, הרי שבתקופה זו, נפגעה ניידותו ונבצר ממנו להגיע למקום עבודות השירות ו/או לבצע עבודות השירות. הועדה הרפואית שהתכנסה בעניינו של המשיב מצאה כי לא קיימת מניעה להמשך ריצוי עבודות השירות וזאת, החל מיום 07.12.21 (בתום 18 ימי המחלה). משכך, המסקנה

המתבקשת היא כי הועדה הרפואית לא הטילה ספק באותם 18 ימי המחלה שמיום 21.11.21 ועד ליום 07.12.21, על כל המשתמע מכך.

28. לפיכך, מצאתי כי יש לנכות ימי מחלה אלו מיתרת ימי המאסר לריצוי בפועל שעל המשיב לרצות.

סוף דבר

29. הנאשם ירצה עונש מאסר בפועל בן 176 ימים, בניכוי ימי מעצרו, בהתאם לרישומי שב"ס. מעונש המאסר בפועל ינוכו גם ימי מחלה בין התאריכים 21.11.21-07.12.21.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' שבט תשפ"ג, 01 פברואר 2023, בנוכחות
הצדדים.